

מסורת הש"ס

(א) [מוספי פ"ג] לקמן חט.
[פ"ט] דף ער.; (ב) מעילה
כ., ג. [פ"ו ל.] (ד) [חולין
סט:].

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מכל מקום.
נ"ב ע"ל פרק אחרון נשך
דף עד:

גליון הש"ס

נש' אסר רבא קרא
והנהי' כעין זה גניטין
דף מה מ'א שם וחזרו
והפיקדו. עיין לקמן דף
נז ע"ב תוס' ד"ה מוסק
תמס' תוס' ד"ה תשומת
יד ובר' דהא מוקי לה הניס
גניטין דף מה כ"ל:
ד"ה דהא ובר' ד"ה מוסק
דוקא. להדיא ממלקטין כ'
לקמן דף עו פ"ה ופ"ק:
ד"ה גתה ובר' דהני
למאוריה. עיין גניטין
מה פ"ה תוס' ד"ה זי:

רבינו חננאל

משיב. חורו כני וכן קצו מזה: **משפס.**
אדרסיה קרא. מכיון לאדרסיה
קרא לעושק דמחמר נמי משיבא
אטערין לאדורו לתשומה די דמשעק
ינף ליה: **כח כמאי עסקין.** עושק
לאדרסיה קרא משמעו בשעטו שכי
כלי ממנו וחוץ והפקדון אליו: **א**
כני. דמי דלדור קרא עומקמ
כלא מחומר משיבא נהי נמי דמשיבא
ציעין לאדרסיה קרא נמי לתשומה די
ועומקמ: **כני:** אי אדרסיה קרא לא
הוה ברעין לא סיכאנא ולא משיבא
דור יומין לוקמה כלל מן מן וירש
לקיש לוקמה בשמך: **השפא דלא**
אדרסיה משיבא ליה. דמלאדרסיה
עושק ופקדון וגול ואכידה ולא
אדרסיה לתשומה די איכא למילף
תשומה די מחומר משיבא ועשק
כשמך: **כדאי מישא לא אדרסיה**
קרא. שיה חייב להשינו ולהניח
דקניו ויהי דר רביה קרא דומיא
לפקדון רביה בשעטו הימנו וחוץ
והפקדון אליו: **נמנ.** לפרושה
הקדש בשוגג: **לכל.** בשכר שרפאנו
בנים מהמחך: **מל.** ואכ"פ שעדין
לא רחן: **ואמר רב.** גרסין: **דוקא**
כל. קמי דמעל העתא משום
דשריות גמורה הוה גמתי
הפרושה ואין יכול לחזור בו שאין
כלא מה למשקן אבל אם נתנה על דבר
על דבר מה למשקן הימנו לא מעל
שיב דמיך: **א** **כני** למשקן.
האי שוכר המספוסת דכלל מדי דלית

ביה מה למשך לא קי' עד דמשיך: נ
 דמיד עמיך כמי' (וחקל ה'): קשי' א
 ר' נחמן. כ"י ויחנן: וברקל נ' צמחין
 שרד ע"ה נה: נחנ' למיטון חמ' א
 הרנה לחנוני' עני' ונחנ' לו המעות
 ונחמלה הקניי' נחמן ערנן דמיי'
 אפי' דלא מן כל הפרעות שרי' א

וְיִין וְשֶׁמֶן שֶׁל נְכָרִים אֲסוּר דֵּהָא צִרְיָא
וּמִתְנִיחָא מִקֵּיץ לַיָּה לִר"ל * הֵיטוּ לְאֲחֹרֶי
הַחוּלָן (יְבִמֹת דָּף טו. וְס.) בְּדֵבִי ג' מִיָּלִי ד'
קֹאמֶר דְּמִשְׁכֵּה קוּנֵה וְלֹא מַעוֹת וְלֹא חֲשִׁי

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

וְאִין דִּינֵר זֶה־כִּסֶּפֶה טָלִית. דְּלִגְגֵי מִירוֹת הִי דִּהֲבָה כְּמִכָּל:
(ב) מ"ח. כְּלוּמָר אִךְ לִפִּי מוֹרֵנוֹת הַמִּצִּיחָה לְנוֹרָא עַל הַחֹחֵר: כִּן הִלְכָּה.
וְשִׁשְׁאִין דִּין דִּין וְיוֹלֵין לַעֲבֹד בְּדֹד: אִין רוּחַ חֲמִישִׁים נוֹסֵה הִימֵנו.
אִין מַחֵר רוּחַ הַלְּהִמִּי יִשְׂרָאֵל מִבְּעֵשִׂי שֶׁל זֶה אִין דַּעֲמָה נוֹסֵה
עֲלֵיהֶם הִימֵנו עַל דִּדּוּ: אִין אִין לָנוּ.

(י"ב) רבי שמעון אומר יאף על פי שאמרו מלית
 קונה דינר זהב ואין דינר זהב קונה מלית
 ממכל מקום כך הלכה אבל אמרו מי שפרע
 ממאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלגה
 ומאנשי סדום ועמורה וממצרים בים הוא
 עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורו
 ויהנושא ונותן בדברים לא קנה והחזיר בו
 אין רוח חכמים נוחה הימנו ואמר רבא אנו
 דין לנו אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו
 בדברים ואיכא בהדיהו מעות קאי כאל
 דברים וליכא בהדיהו מעות לא קאי כאל
 אמר רבא קרא ומתניתא מסייע ליה לריש
 לקיש קרא דכתיב יוכחש בעמיתו בפקדון
 או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו
 תשומת יד אמר רב חסדא גנון שיחד לו
 כלי להלוואתו עשק א"ר חסדא גנון שיחד
 לו כלי לעשקו וכי אהדריה קרא כתיב יהיה
 כי ימא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל
 או את העושק אשר עשק או את הפקדון
 אשר הפקד אותו ואילו תשומת יד לא
 אהדריה מאי טעמא לאו משום דמחסרא
 משיכה אמר ליה רב פפא לרבא אימא
 מעשקה הוא דהדר קרא הכא במאי עסקין
 כגון שנמלו ממנו וחזרו והפקדו אצלו היינו
 פפקדון תרי גוני פקדון אי הכי תשומת יד נמי
 ליהדריה ולוקמיה גנון שנמלו הימנו וחזר
 והפקדו אצלו אי אהדריה קרא לא תיובתא
 ולא סייעתא השתא דלא אהדריה קרא
 ממסייע ליה ותשומת יד לא אהדריה קרא
 והתניא אמר ר' שמעון מנין ליתן את האמור
 למעלה למטה דכתיב ואוכל אשר ישבע
 ועליו לשקר ואמר רב נחמן אמר רבה בר
 אבובא אמר רב-לרבות תשומת יד להישבון
 אבובא מיהא לא אהדריה קרא מתניתא מנל
 והתניא ינתנה לבלל מעל ואמר רב דוקא
 ככלל הוא דלא מחסרא משיכה אבל מידי
 אחרייתא דמחסרא משיכה לא מעל עד דמשך
 והתניא נתנה לספר מעל וספר הא בעי
 לממשך חספורת יחבא במאי עסקין בספר
 נכרי דלאו בר משיכה הוא תניא נמי הכי
 ונתנה לספר או לספן או לכל בעלי אומנות
 לא מעל עד דמשך קשיין אהדרי אלא לאו
 ש"מ כאן בספר נכרי כאן בספר ישראל ש"מ
 וכן אמר רב נחמן דבר תורה מעות קונות
 ובודקה לוי במתניתיה ואשכח תתנה לסיטון מעל
 אלא

לא שייך ביה דין משיכה
די. ספר אקספר: וכן אמר
הגיהה והוסיפה בחוספמח
ון חטוי גדול ומוכר פירות
ל יד על יד כשהם מוכרים
מועטין על הכל: מעל.
ה פוסק עמו צבת אחת:
אלא

מחניא קודם ג' שהתיר ר"י
כל אפשר לשנוי כר' יוחנן ומ
כה כריש לקיש משום דר"ל ל
ללא הנהו דאמר משמיה דנפש

מת.

אמר ר' שמעון א"ע שאמרו, לא גרסינן ר' שמעון בן אלעזר דנפקא חזרו נשך (לקמן דף ע"ד: ע"ד): מוכח להדיע ר' שמעון בן יוחאי: **ואמר רבא** אנו אין לנו **אלא** אין רוח חכמים נוחה להיטנו, ואם תאמר מאי קמ"ל רבא בריהמא נמי הכי קמי נוחה הוה לן אין רוח חכמים נוחה היינו וי"ל דאשמועינן דאין רוח חכמים נוחה היינו לאו היינו מי שפרע דקמני נישא: **דבריהם** ואיכא בהדייהו מעוה קאי בבבא, ואם תאמר ודלמי לה מאי קארי לה וי"ל דכך בריהמא ר' שמעון היא דסבר מעוה קונוה אפילו לרש לקוש ולנך לדידיה כי איכא מעוה קאי בנפול והמקשה מדמה לרש לקוש בנפול קונוה לרנך לדרסם כלל מעוה לר' שמעון: **תשובות** יד לא אהדייה קרא.

[illegible]

ישראל דבכרי לא שׂיך מעילה: **והא** בעי דפסחא תשפירא
מנאחא אומר ר"ת דהספור שהספיר עלמו אס משכו ממנו קולמוס
אמר שלו אין יכילין שוב לחזור בהם ואס תאמר מיה מפועל
יכול לחזור ב' צ"ו לומר דפועל דוקא דכמיני ביה עדי אס ולא
עגדיס לעגדיס יכיל לחזור בו אס קעגל: **בספר** נכרי. ה"מ
לשגזיף הא מני ר"ש היא דכספון: **נתנה** לשיטון פסל. ואס תאמר
ולקומה כשיטון נכרי יש לומר דשיטון הוא מוכר דבר לה דהיינו
יין ושמן דמתנן בפסחא הספירה (ב"ב דף פח.) הסיטון מקנה מדותיו
שואה השמן ור"ת פוסק הלכה כר' יוחנן אפי"נ דרנא קלאר קרא
יני מוקיס אל ככלן נכרי דפרי' ואין ראיא מדלתא חשיב אל רנא כפ'
משמיה דנפשיה אמרה דכס"י דכסריות (דף ג.) משמיה דר' אושעיא
אל חשיב נמי הא דאמר ריש לקיש משמיה לני סבא וזארי לשחיטה
ופקס ב' דנזשים (דף ג. ושם) אכל יש לרקק דהלכה כר"י דרנא
דלחלא

עין משפט
גר מצוה

לֹא אֶמַח פִּי מִהֶלֶל
מִתְחִיל הֵלֵךְ אֶת
עֵצָא פֶּה טוֹשֵׁי חֵמֶה סָר
דְּרַעְיָא:
בְּ מִי שֶׁסָּר הֵלֵךְ אֶת
וּפְיוֹ שֶׁסָּר הֵלֵךְ אֶת
שֶׁטוֹשֵׁי חֵמֶה סָר קִסְטָה:
בִּמְאֵז מִי שֶׁסָּר הֵלֵךְ
חַ וְיִפֵּי שֶׁסָּקֵה שֶׁסָּר
טוֹשֵׁי חֵמֶה סָר דְּרַעְיָא:
ז (וּפְסִיק דְּהִנְיָא):
כֹּבֵד מִי פִּי מִהֶלֶל
מִתְחִיל הֵלֵךְ:
כֹּבֵד ה' מִי שֶׁסָּר הֵלֵךְ:
כֹּבֵד ז' מִי שֶׁסָּר הֵלֵךְ:

תורה אור השלם

1 נפש כי תחטא ומעלה
מעל בידה וכוהש
לעמיתו בפקדון או
בתשומת יד או בגלל או
עשק את עמיתו:
ויקרא ה כא
2 תהיה כי יחטא ואשם
והשיב את הגלגל אשר
גלל או את העשק אשר
עשק או את הפקדון
אשר הפקד אתו או את
האברה אשר מצא:

וַיִּקְרָא ה' כֵּן
3 אֶל מֹכֵל אֲשֶׁר יִשְׁבַּע
עָלָיו לִשְׁקֹר וְשִׁלֵּם אֹתוֹ
בְּרָאשׁוֹ וְחֲמִשְׁתָּיו יִסֶּף
עָלָיו לְאֲשֶׁר הוּא לוֹ
יִתְּנֵהוּ בְיוֹם אֲשֻׁמָּתוֹ:
וַיִּקְרָא ה' כֵּן

רבינו חננאל (המסד)

[illegible]

(ח) חלוצי צ"ל דנכרי ליתר בדינא
דמשיבא ולא קני חלוצא ביהדיא
פרוצא.